

UN GAT SENSE NOM

Quan la incapacitat de ser salvat es fa present, la possibilitat de perdre't entre milions de pensaments és una realitat. I en aquesta història que no ha estat contada anteriorment, un gat sense cap nom vagava pels carrers.

Tot i que això no és del tot cert. Els humans que alguna vegada se l'han trobat i mai més han aparegut de nou, li donaven noms diferents. Insultants o afectuosos, però, mai resulten suficient. El petit gat no estava satisfet, però ara sap que un nom seria l'únic que el podria ajudar a saber sobre si mateix. Però hi ha un altre problema...

—Fora d'aquí, fastigós!

Ell no era un fastigós. De fet, tenia una petita obsessió amb estar sempre net, la brutícia sent així un dels seus enemics més grans.

—És ple de cicatrius! És abominable...

Cicatrius que han estat causades pels mateixos humans. De vegades, fins i tot altres gats! Però realment era abominable?

—Ets un gatet molt bonic.

I fins i tot així, el pobre gat no va ser capaç de veure's així. Però ho era. El problema és que és ell qui encara no ho sabia.

L'únic que seria capaç de definir-ho, segons la seva pròpia opinió, seria un nom. Ni un sobrenom ni res d'això. Un nom que, quan li preguntin sobre qui és, sigui capaç de dir només això.

—Un nom? —va preguntar el seu company, un gat de pelatge taronja i unes grans ganes d'interactuar amb tothom—. Això és ridícul!

No va ser capaç de comprendre-ho massa en aquell moment. Sempre va pensar que els noms eren allò que et definien com a persona. Per què els seus fidels companys no ho podien comprendre?

Potser aquí hi havia el seu propi problema. No sabia definir-se a si mateix sense necessitat d'un nom. Vagava a les nits, tractant de satisfer aquells pensaments que li qüestionaven una vegada i una altra la seva pròpia identitat.

Una nit, el gat vagava buscant algun carrer per dormir tranquil i estar sol a fi que deixes els comentaris dels seus, va veure un carrer estret, cada vegada se n'anava apropant, i va observar unes parets plenes de pintures artístiques fetes per humans, es va alegrar perquè era impossible que un humà o animals vinguessin a molestar, posat que el carrer al ser estret no cabia ningú aquí, només ell en ser un gat flexible.

- Quina passada! - va exclamar amb uns ulls brillosos -. Uah! - Va badallar -. Potser he de descansar, avui ha sigut un dia dur. És va arrupir al costat d'una paret que destacava per una pintura del yin-yang.

De sobte, s'escoltava unes petjades. un gos, amb una aparença tan acurat i neta com si d'un animal domèstic es tractés, va aparèixer. El seu pelatge, llarg i rissat, era acompanyat d'un color marró ataronjat. Es veia concentrat a perseguir una petita papallona, tractant d'assolir-la amb petits salts. Un gos que, a simple vista, només tenia ganes de gaudir de la vida. No va tardar a adonar-se de la presència d'aquell gat negre, cobert en petites ferides ja cicatritzades.

«Max! Torna a casa!» va esclatar el seu del exclamar. El gos, Max, es va sobresaltar una mica, però va decidir aprofitar el poc temps que tenia per satisfer la seva curiositat per aquell gat.

-No t'havia vist per aquí abans -va comentar el gos, la intriga sent clara en el seu to de veu-. Quin és el teu nom, gatet?

El gat de pelatge negre, fart ja de tantes molèsties per part de qualsevol persona o animal, va aixecar el seu cap només per observar qui li estava parlant. Els seus ulls verds analitzaven l'animal contrari, observant el seu pelatge desordenat i, tot i així, ben cuidat. Max va assumir que el gat simplement estava de mal humor.

— No soc cap "gatet", gos —va sentir el gat sense cap dubte, el ressentiment sent clar en la seva veu. Ni tan sols es va aixecar del terra, tractant d'intimidat el gos amb la seva mirada—. Fora d'aquí.

I, tanmateix, Max no va fer cas. Els seus ulls seguien clavats en el petit i estrany gat, examinant totes aquelles cicatrius mentre la seva cua es menejava d'un costat a l'altre. Va observar detingudament l'animal de pelatge negre, la curiositat fent-se més i més gran mentre més el mirava.

—Però això no respon a la meua pregunta —va dir Max, la seva veu disminuint de volum lleugerament—. Quin és el teu nom?

El gat es va quedar en silenci, mirant el gos ataronjat amb els seus ulls entretancats. Lentament, el de pelatge fosc es va anar aixecant i llavors va estirar el seu cos, abans de seure i que la seva cua s'embolica al voltant de les seves pròpies potes.

—No tinc cap nom. No ho necessito —va respondre el gat amb simple, tot i que això era només el que tractava de repetir-se a si mateix cada dia. No necessito un nom, és clar, però de vegades els seus propis pensaments li feien pensar d'una altra manera.

—Cap nom dius? —el cap del gos es va inclinar lleugerament cap a un costat, tractant de comprendre aquelles paraules—. Això és rar. Penseu que els noms eren allò que ens definien —va comentar.

I el gat no pensava diferent. Ell pensava de la mateixa manera, només que no tenia el costum de conèixer algú que compartia aquell punt de vista. Tal vegada no era tan mala idea intentar socialitzar i interactuar amb l'altre animal.

—Suposo —el petit gat va soltar un sospir, la seva mirada desviant-se cap a una altra banda. El gos, en canvi, va somriure a la seva manera, la seva llengua abocant-se pel costat de la seva boca. Ell va aixecar la seva pota com si s'estigués expressant amb ella també.

–El meu duel diu que un nom és només un complement per a nosaltres. Tot i que no ho entenc del tot... –va demanar Max amb una mica de confusió–. Per què creus que serà? El gat es va quedar pensant, analitzant aquelles paraules dites per Max. De fet, les seves opinions no eren tan diferents, però el gat va començar a qüestionar-se els seus propis pensaments.

–Al millor vol dir que no necessitem un nom com a tal per definir-nos a nosaltres mateixos –va començar el gat–. Els meus companys, per exemple, no tenen cap nom però no es qüestionen el perquè. Simplement gaudeixen d'aquelles coses positives que tenen.

El gos va assimilar aquestes paraules i, pocs segons després, va tornar a somriure. Aquell era un punt de vista interessant.

–Com et definiries a tu mateix, llavors?

I el gat es va quedar pensant. No era una pregunta que li feien sovint, després de tot. Com es definia a si mateix? Com era realment?

–No ho sé –va confessar–. Però sento que tinc alguna cosa que simplement em fa sobresaltar. No com si fos un ésser superior o alguna cosa, sinó una cosa que em fa important. Només no sé el què.

El gos va comprendre les seves paraules i no va qüestionar més. Després d'anar-se'n amb el seu duel, el gat seguia pensant. Tal vegada al principi no havia comprès el perquè era tan important, ni tan sols ho ha arribat a entendre ara. Però ara sap que ho és; sap que és important.